

Μετά τις εκλογές στη Γαλλία: Αντίσταση με το καλημέρα

Από την Εργατική Αλληλεγγύη,

του Νίκου Λούντου

Αναστεναγμός ανακούφισης γράφουν οι εφημερίδες όλης της Ευρώπης ότι ακούστηκε σε όλα τα κέντρα αποφάσεων με την εκλογή του Μακρόν. Από τη Μέρκελ ως την Τερέζα Μεί και από τον Τσίπρα ως το Ραχόι, όλοι έστειλαν μηνύματα και έβγαλαν ανακοινώσεις λέγοντας ότι λίγο πολύ η νίκη του Μακρόν στη Γαλλία σημαίνει πως η Ευρώπη σώθηκε από τα νύχια του “λαϊκισμού”. Ακόμα και ο Αναστασιάδης έγραψε στο twitter για “...μια σημαντική νίκη για την Ευρώπη”. Οι αντιδράσεις τους δείχνουν πόσο στριμωγμένοι είναι πολιτικά. Το περιοδικό Εκόνομιστ αναφέρει επιδοκιμαστικά τον Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, από την ηγεσία της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, να λέει: «Αν αποτύχει ο Μακρόν, σε πέντε χρόνια θα πάρει την προεδρία η Λεπέν και την Ευρωπαϊκή Ένωση θα την φάνε οι λύκοι». Σε μια φράση συμπυκνώνεται όλη η ηττοπάθεια και ο στενός πολιτικός ορίζοντας ολόκληρου του πολιτικού προσωπικού της ΕΕ. Είτε θα μας σώσει ένας τραπεζίτης που εκλέξαμε με χίλια σπρωξίματα, είτε θα νικήσουν οι φασίστες. Το πιο κυνικό μέρος αυτού του “κοινού νου” της ευρωπαϊκής πολιτικής είναι ότι οι ίδιοι άνθρωποι που στηρίζουν όλες τους τις ελπίδες στον Μακρόν, παραδέχονται ότι κατά πάσα πιθανότητα θα αποτύχει.

Ο Μακρόν λοιπόν κέρδισε με 30 μονάδες διαφορά, αλλά κανείς δεν είναι πραγματικά αισιόδοξος ότι η νίκη του θα τερματίσει την κρίση της άρχουσας τάξης στη Γαλλία, πόσο μάλλον στην ΕΕ. Ο νέος πρόεδρος της Γαλλίας δεν είχε ξανακατέβει σε εκλογές στη ζωή του, ούτε για βουλευτής. Υπήρξε υφυπουργός και μετέπειτα υπουργός Οικονομίας διορισμένος από τον Ολάντ. Στο Υπουργείο πήγε “δανεικός”, αν και δεν ήταν μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Ήταν η στιγμή που ο Ολάντ θέλησε να κάνει ανοιχτή στροφή δεξιά και έστησε μια κυβέρνηση με αδιάστατους νεοφιλελεύθερους βάζοντας επικεφαλής τον Βαλς. Προηγουμένως ο Μακρόν είχε περάσει από μια από τις πιο υψηλόβαθμες θέσεις στο γαλλικό δημόσιο, αλλά παράτησε τη δουλειά του γιατί στην Ρότσιλντ όπου έγινε τραπεζίτης- επενδυτής πληρώνανε καλύτερα.

Κατολίσθηση

Το γεγονός ότι αυτού του είδους η προσωπικότητα εκλέχτηκε στην προεδρία της δεύτερης μεγαλύτερης δύναμης της ΕΕ είναι αποτέλεσμα της πολιτικής κατολίσθησης που υπέστη η Γαλλία ιδιαίτερα τα τελευταία πέντε χρόνια. Τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου είναι αποκαλυπτικά. Και οι δυο πολιτικοί πυλώνες της χώρας, το Σοσιαλιστικό Κόμμα και οι Ρεπουμπλικάνοι έμειναν εκτός δεύτερου γύρου. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα, 5ο κόμμα, με ούτε καν 6,5%, δημιούργησε μια μεγάλη μαύρη τρύπα στο πολιτικό σκηνικό. Η Δεξιά, αντί να βγει κερδισμένη από την εξαφάνιση του ιστορικού της αντιπάλου φαγώθηκε μεταξύ της, σε πρώτη φάση ανάμεσα στις διαφορετικές στρατηγικές των πιθανών υποψηφίων και σε δεύτερη για τα σκάνδαλα που τύλιγαν τον Φιγιόν.

Πηγαίνοντας προς τις εκλογές με τέτοιες συνθήκες, ένα σωρό στελέχη του Σοσιαλιστικού Κόμματος αλλά και της Δεξιάς στοιχήθηκαν πίσω από τον Μακρόν για να σώσουν το τομάρι τους. Ο Μακρόν δεν έχει καν κόμμα, απλώς έστησε τους τελευταίους μήνες ένα διαδικτυακό “κίνημα” των υποστηρικτών του.

Τουλάχιστον από το 2006, όταν η κυβέρνηση Σαρκοζί-Βιλπέν προσπάθησε να περάσει το νόμο της “πρώτης απασχόλησης” κόντρα στη νεολαία, ο γαλλικός καπιταλισμός προσπαθεί να αυξήσει την παραγωγικότητά του και να εκσυγχρονιστεί τσακίζοντας τα κεκτημένα δεκαετιών της εργατικής τάξης. Αυτό που δεν κατάφεραν να κάνουν τα δυο πολιτικά μεγαθήρια, η Δεξιά και το Σοσιαλιστικό

Κόμμα, τώρα θα επιχειρήσει να το κάνει ο κ. Μακρόν που ξεπήδησε από το πουθενά. Η πρόκληση είναι ανοιχτή για την Αριστερά, και τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν ότι υπάρχουν και με το παραπάνω οι δυνάμεις για να συγκροτηθεί η αντίσταση.

Η υποψηφιότητα του Μελανσόν συγκέντρωσε σχεδόν 20%, πάνω από επτά εκατομμύρια ψήφους. Για κάθε δέκα ψηφοφόρους του Μελανσόν, ένας στήριξε κάποιο από τα δυο ψηφοδέλτια της επαναστατικής αριστεράς (το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα ή την Εργατική Πάλη). Αντίθετα με την προπαγάνδα ότι η εργατική τάξη ψηφίζει πλέον φασίστες, συνολικά τα τρία ψηφοδέλτια της Αριστεράς ξεπερνούσαν τις ψήφους της Λεπέν. Αλλά και στα δυο εκατομμύρια που ψήφισαν τον Αμόν του Σοσιαλιστικού Κόμματος δεν υπάρχουν πολλοί οπαδοί της λιτότητας. Ο Βαλς σε πρόσφατη συνέντευξή του δηλώνει εξοργισμένος επειδή στο ΣΚ τώρα υπάρχουν πολλοί που σκέφτονται συμμαχία με τον Μελανσόν ή με τους Οικολόγους “Τι δουλειά έχουμε εμείς μ’ αυτούς;”, λέει.

Παρά την απίστευτη πίεση, δεν κατάφεραν να βάλουν την Αριστερά στο τσεπάκι τους στο δεύτερο γύρο. Οι μετεκλογικές δημοσκοπήσεις αποκάλυψαν πολύ γρήγορα τα ψέματα. Έλεγαν ότι η Λεπέν είχε καλύψει το κενό και καλούσαν τον κόσμο να μην το σκεφτεί, να πάει στις κάλπες να ψηφίσει Μακρόν. Τώρα ξέρουμε ότι την τελευταία βδομάδα είχε ξεκαθαρίσει πως η Λεπέν δεν θα έφτανε το 35%.

Ψέμα

Το χειρότερο, έλεγαν πως οι ψηφοφόροι της Αριστεράς θα ψηφίσουν Λεπέν, επειδή τους ενώνει ο “λαϊκισμός” και κατακεραύνωναν τον Μελανσόν επειδή δεν συντάχθηκε με το “δημοκρατικό” τόξο. Ήταν ανοιχτό ψέμα. Μόλις 7% των ψηφοφόρων του πρώτου γύρου του Μελανσόν ψήφισαν Λεπέν στο δεύτερο, δηλαδή 1,5% του εκλογικού σώματος. Αντίθετα, πάνω από ένας στους πέντε ψηφοφόρους της Δεξιάς ψήφισε Λεπέν. Εκεί βρήκε η Λεπέν τα τρία επιπλέον εκατομμύρια ψήφους που την έστειλαν στα 10,5. Αντίθετα πολύς κόσμος δεν αποδέχτηκε τον Μακρόν ως... εγγυητή της αντιφασιστικής ενότητας. Τέσσερα εκατομμύρια άκυρα και λευκά στο δεύτερο γύρο είναι ιστορικό ρεκόρ. Ενάμιση επιπλέον εκατομμύριο που ψήφισε στον πρώτο γύρο δεν πήγε να ψηφίσει στον δεύτερο. Αλλά και αυτοί που ψήφισαν Μακρόν για να μπλοκάρουν τη Λεπέν δεν είναι σύμμαχοί του στην επίθεση που θέλει να ξεκινήσει. Ήδη, τρεις στους δέκα ψηφοφόρους του Μακρόν λένε πως το καλύτερο είναι να μην έχει πλειοψηφία στις κοινοβουλευτικές εκλογές που έρχονται στις 11 Ιούνη.

Ο Μακρόν ήταν αυτός που νομιμοποίησε τη Λεπέν ως αντιπολίτευση, κάνοντας ακόμη και ντιμπέιτ μαζί της, κάτι που είχε αρνηθεί ο δεξιός Σιράκ το 2002. Τις μέρες που ο Μακρόν μιλούσε στη Λεπέν στον πληθυντικό, ο κόσμος των κινημάτων την κυνηγούσε με αβγά στους δρόμους. Το “δημοκρατικό τόξο” ξέπλενε και ξεπλένει τους φασίστες αρνούμενο ακόμη και να τους αποκαλέσει με το όνομά τους και βάζοντάς τους στο ίδιο τσουβάλι με την αριστερά. Το “δημοκρατικό τόξο” και ο Μακρόν ως υπουργός ήταν αυτοί που πρωτοστάτησαν στις καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, στις εκστρατείες ισλαμοφοβίας, στις επιθέσεις κατά των μεταναστών, στρώνοντας το δρόμο στη Λεπέν που πλέον δεν φάνταζε “ακραία”. Ο ίδιος ο Μακρόν τώρα ανάμεσα στις προτεραιότητές του βάζει την ενίσχυση της αντιμουςουλμανικής προπαγάνδας, με νέα μαθήματα στα σχολεία και νέα μέτρα που θα αναγκάζουν τους μουσουλμάνους να κρύβουν το θρήσκευμά τους λες και κάνουν κανένα έγκλημα.

Όλες αυτές οι προκλήσεις θα χρειαστούν απάντηση από την Αριστερά. Για να μην αφεθεί η Λεπέν να μετατρέψει σε οργανωμένους φασίστες τον συγχυσμένο κόσμο που την ψήφισε -κάτι που μέχρι στιγμής δεν έχει καταφέρει. Και για να κοπούν τα όνειρα της γαλλικής άρχουσας τάξης ότι στο πρόσωπο του Μακρόν βρήκε τον νέο Βοναπάρτη που θα της λύσει τα προβλήματα δεκαετιών. Ήδη οι πρωτοβουλίες είναι ξεκινημένες και δεν αφορούν πρώτα και κύρια στις εκλογές του Ιούνη. Το “Κοινωνικό Μέτωπο” το οποίο προσπαθούν να στήσουν συνδικάτα και αγωνιστές από όλες τις πτέρυγες της Αριστεράς έκανε την πρώτη του εμφάνιση τη Δευτέρα μετά τις εκλογές. Στην

επαναστατική αριστερά η ανάγκη για πλατιά και μαχητική αντιφασιστική δουλειά είναι πλέον ένα κεκτημένο που δεν μπαίνει σε αμφισβήτηση όπως έμπαινε πριν από ορισμένα χρόνια. Οι εκλογές δεν έλυσαν τίποτα. Μόνο προδιέγραψαν ένα σκηνικό μάχης.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Εργατική Δημοκρατία (Τεύχος 154), Δεκαετία 2010-2019, Λευκωσία (νότια), 2017

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatikidimokratia:no154:french>

Last update: **2025/04/20 19:33**

